

СЕРПІНЦЬКИЙ РАЙОН
БІБЛІОТЕКА

З ДУМОЮ ПРО ПАРТІЙНІ ЗІ ЗДИ

Днями на кіровоградському заводі «Червона зірка» відбулись збори комсомольського активу, на яких були обговорені підсумки роботи III пленуму ЦК ВЛКСМ і завдання заводської комсомольської організації, що витікають з його рішень.

Доповідь на зборах зробив секретар парткому заводу С. С. Ліновиченко. У своєму виступі він докладно зупинився на завданнях комітету комсомолу по дальшому поліпшенню діяльності цехових комсомольських організацій, комсомольських груп. Секретар парткому розповів про хід змагання цехів, бригад, дільниць на честь наступних партійних з'їздів. Він відзначив успішну роботу комсомольсько-молодіжних бригад, які очолюють Микола Склифус, Борис Замосковін, Георгій Дудник, Віктор Корсунів. З цінною ініціативою виступили комсомольці ливарного цеху кожного часу. Ставши на стодецькому трудовому передз'їздіську вахту, вони працюють під девізом «Всі 480 хвилин робочого часу — виробництву!» Юнаки і дівчата вчаться працювати високопродуктивно. Набагато перевищують норми електрозварник механоскладального цеху № 2 Микола Козьмирчук, формувальник ливарного цеху сірого чавуну Валерій Синчук, автоматник метизного цеху Микола Склифус та інші. С. С. Ліновиченко закликав комсомольський актив заводу настійно оволодіти мистецтвом політичної і організаційської роботи, подавати особистий приклад в змаганні за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КП України.

С. ШЕВЧЕНКО.

м. Кіровоград.
Завод «Червона зірка».

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДИНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання XII
№ 22 (1346).

СУБОТА, 20 лютого 1971 року

Ціна 2 коп.

Любов Савчину до Кіровоградського ательє по виготовленню та ремонту трикотажних виробів привела любов до в'язання.

За два місяці, замість чотирьох, вона освоїла складну професію в'язальниці. З тих пір Люба систематично виконує змінні завдання на 105—107 процентів при відмінній якості виробів. Всього за рік комсомолка зуміла вийти в передові в'язальниці.

На честь XXIV з'їзду КПРС Люба взяла зобов'язання в день відкриття з'їзду завершити свій квартальний план.

На фото: Любов Савчина за роботою.

Фото Г. ТОЛОКА.

ПЛАНИ ПАРТІЇ — ПЛАНИ НАРОДУ!

Відповідальність за майбутнє

Проект Директив XXIV з'їзду КПРС по п'ятирічному плану розвитку народного господарства СРСР на 1971 — 1975 роки викликає жваве обговорення в колективі учителів і учнів нашої школи. Безумовно, плани великі. Ще один значний крок буде здійснено на шляху до комунізму. І тому ми розробили і вже втілюємо в життя заходи по роз'ясненню учням планів, накреслених партією.

Мене, як освітянина, найбільш зацікавив розділ, що стосується дальшого розвитку освіти в країні. Директиви з'їзду передбачають посилення роботи по професійній орієнтації учнів з врахуванням нахилів молоді і потреб народного господарства в кваліфікованих кадрах. Питання важливе, тому що воно пов'язане з подальшим науково-технічним прогресом Батьківщини.

На вчителів покладено завдання — підготувати підрастаюче покоління до

свідомого вибору професії, до майбутньої трудової діяльності. В нашій школі проводиться значна робота по визначенню учнями свого місця в народному господарстві. Проект Директив з'їзду надихає нас шукати нові форми і методи роботи по профорієнтації учнів.

Не можна залишитись байдужим, прочитавши такі рядки: «Побудувати за рахунок державних капітальних вкладень загальноосвітні школи не менше ніж на 6 млн. місць, значно збільшити сітку пришкольничих інтернатів для учнів на селі». Отже, ще шість мільйонів дітей сядуть за парти в нових сучасних класних приміщеннях. Серед них будуть і 964 наші учні, бо в цьому п'ятиріччі намічено збудувати триповерхове приміщення школи на двадцять чотири класні кімнати, одинадцять кабінетів з спортивним і актовим залами тощо.

Проект Директив XXIV з'їзду КПРС передбачає удосконалювати учбово-виховний процес. Це — наказ, програма дій всієї армії освітян країни. І тому ми докладемо всіх зусиль, щоб виконати накреслення партії по вихованню молодого покоління як гідної зміни будівників комунізму.

Г. ПЕРЕБИЯНІС,
директор Малописківської СШ № 3
імені В. І. Леніна.

ПРИЙШЛИ У ГОСТІ ДРУГАРІ

Ми відчуваємо іноді, почуття приходить до нас, що для повної радості нам не вистачає однієї зустрічі. Імена цій зустрічі — зустріч з другом. Це почуття приходить до нас, коли ми довго не бачимось з нашими братами із соціалістичної Болгарії.

ПРО ЦІ ДОРОГІ ЗУСТРІЧІ І ДРУЗЬБУ СЬОГОДНІ «МОЛОДИЙ КОМУНАР» РОЗПОВІДАЄ НА 3-Й СТОРІНЦІ У ДОБІРЦІ «ПРИЙШЛИ У ГОСТІ ДРУГАРІ».

Виступає агіткульбригада колгоспу «Росія» Новоукраїнського району.

Фото В. КОВНАКА.

НОВИНИ

«АКТОР І ЙОГО РОБОТА»

Така тема зустрічі робітників Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів з артистами обласного музично-драматичного театру імені Кропивницького, організованої заводським Палацом культури імені Калініна.

Заслужений діяч мистецтв республіки І. В. Казнадій розповів про майстерність артистів, про їх нелегку роботу. А. Любенко, Е. Мікова та інші актори продемонстрували цю майстерність, показавши фрагменти з вистав.

Такі зустрічі проводяться за раніше наміченим планом і присвячуються наступним партійним з'їздам. «Кіровоградщина від з'їзду до з'їзду», «Політиснення по-

бутового обслуговування населення в повіті п'ятиріччя» — теми попередніх зустрічей. В найближчий час буде проведено усний журнал, з якого присутні дізнаються про трудові заслуги заводчан на честь з'їзду партії.

Л. КАРАМАНОВА,
методист Палацу культури імені Калініна.

ЗУСТРІЧ ІЗ ЖУРНАЛІСТАМИ

Днями в Світловському Палаці культури імені Леніна відбулась творча зустріч працівників республіканської газети «Патріот Батьківщини» з читачами газети — позаштатними авторами, майбутніми військовими керівниками районних, міських та обласних комітетів ЛКСМУ. Перед присутніми виступили члени редакції газети «Патріот Батьківщини» Володимир Антонович Кухар. Він розповів нашим землякам про плани газетарів на 1971 рік, про основні теми, над висвітленням яких зараз працює колектив редакції.

О. ХВИЛЯ.

ДЛЯ ВЧИТЕЛІВ МОЛОДШИХ КЛАСІВ

Наприкінці 1970 року у видавництві «Радянська школа» вийшов цікавий методичний посібник П. В. Андриша, старшого викладача кафедри педагогіки і методики початкової освіти Кіровоградського державного педагогічного інституту ім. О. С. Пушкіна. Це «Набірні таблиці з математики для 1-3 класів». Таблиці (а їх 35) видано кольоровим друком, і до них додано методичні вказівки обсягом в 4 друкованих аркуші.

Методичний посібник апробовано у школах Знаменського та Олександрійського районів. Він допоможе учителям початкових класів у підготовці роздаткового матеріалу для уроків математики, будитиме інтерес учнів до вивчення цього складного для них предмета, сприятиме розвитку логічного мислення молодших школярів.

Робота П. В. Андриша видрукувана паралельно українською і російською мовами, а це дає можливість використовувати її як в українських, так і в російських школах. Хоча посібник розрахований насамперед на учителів-практиків, він стане в пригоді і тим, хто навчається в педагогічних та в педагогічних інститутах на факультетах підготовки учителів молодших класів.

Р. ЄВГЕНОВ.

Комсомольці та молоді Кіровоградського ремонтного заводу «Укрспецтехніка» виробничий план першого кварталу зобов'язали виконати до 26 березня. З своїм завданням молоді виробничики справляються успішно. На фото: токар механічного цеху Леонід КОЗАКОВ. Зміни завдання він виконує на 120-125 процентів.

Фото Ю. ЛІВАШЕНКОВА

Вони зібрались в ленінській кімнаті, писали лист.

«Шановний Олександр Миколайович Краснов! Ми, юні слідопити Канізької середньої школи Новомиргородського району на Кіровоградщині, повідомляємо вам, що розшукали могилу вашого брата. Він брав участь у бою за визволення нашого села від фашистських загарбників, похований на братському кладовищі. Могили ми впорядкували, обсадили квітами. Просимо вас, коли зможете, придітьте в наше село, а як не зможете — напишіть нам про брата — хто він, якого був

Вони віддали її Ніні Кирилівні, їхньому комсомольському пропагандистові, що розпочала, що організувала з ними цей пошук, подорож у Історію, у славне минуле Радянської Батьківщини.

Вона почала з ними історію комсомолу — а хіба її можна вважати без живого життя?

Так народилась і пошук слідопитів. Адже в боях за Каніж, за його визволення загинуло 131 бійців...

З України, з Канежа в Грузію, в Ленчхутський район, у село Чочхаті полетів лист. Червоної

НА КРАЮ села, біля порослого високими й розлогими вербами, ставками стоїть невеличка хатина. Тут проживає востеран праці старий Федір Стругл. Не оминувла й його Ніна Кирилівна, говорила йому:

— Прийшла, дідуся, до вас з великою проською, прийшла запросити на комсомольський вечір трудової слави, щоб і ви там виступили.

— Я вам обіцяв розповісти про пересів... Іду я по твердій, ніби кам'яній землі. Не грудневий, не січневий — березневий міцний мороз скував землю. Не від нього, від печучого брло за незрозумілу природу переживаю. В березні ж місяці пшениця найдуше боїться морозу. Тоді оживає коренева система, а земля тріскається, ніжні корінці рвуться, рослини гинуть, думай тоді, агроном, про пересів. Спускаюся у ярки — а мені незустріч дідусь лелека, чорногуз, може і з клуні, що на вулиці над річкою, йде, щось шукає, а я усміхнувся — є чорногуз, буде весна, буде тепло, буде врожай!

Хтось весело із залу: — І не було пересіву?

— Були на горбку. Морози й вітри спалили там пшеницю. Небагато. Гектарів тридцять. На інших площах вистояла. Дуже добре ми її посіяли, підготували, багато снігу затримали... Але я мову повів про інший пересів. Скажу, як дорого обходиться він. Зерна — більш, ніж по два центнери на гектар — загинуло. Візьміть масив — тисячу чи півтори тисячі гектарів... Страшна цифра. Потім знову обробляй землю, знову внось на гектар нові центнери ячменю чи інших культур. Дорого. Дуже дорого.

От так, друзі мої, дивіться, щоб і у вашому житті не було пересіву!

— Так, у вашому житті. Професій дуже багато. Це не просте питання — ким бути!

Він зморг, сіл на місце. Зачекав усіх за живе, найважливіше, всі зазубри та і стихли. На трибуну піднялась соняра Дмитрієва:

— Я йду на роботу, дивлюсь, бачу лісок, де поховані герої громадянської, Великої Вітчизняної во-

ни... А потім думаю про сьогоднішнє, про свою працю... Є ще ж між вами такі, що ділять професії на якісь благородні й на звичайні... Я про це думаю комсомолець Коля Краснов? Ішов не тільки тому в поле, що треба було йти, а йшов, бо Батьківщині потрібна була перемога. Моя робота звичайна, але я горджуся нею, бо й я ж роблю все, щоб буда багатішою Батьківщина.

Ліда Клансун, бібліотекарка, усміхнулася до них:

— Не вам мені говорити, що книга — найкращий друг людини. Та я не про це. Коли я йду на ферму, в поле з пакушками книг, коли я зустрічаюсь з доярками, свинарками, механізаторами, я бачу завжди радість у їхніх очах... Ким бути? Важко й сказати. А одне скажу — ким би ти не був, тільки працюй так, щоб нести радість людям!..

ПРО це думав і Ніна Кирилівна.

І вона несе радість юні. На заняттях комсомольського політгуртка, на бесідах про партію, вона, комсомольський пропагандист, вчителька середньої школи, завжди несе і знання, і радість!

Ніна Кирилівна Миколаєнко давно усвідомила: якщо хочеш, щоб тебе поважали, то сам горди вогником, сам вчись і вчись. Хоч закінчила інститут, вчиться й тепер. Багато під час літніх канікул подорожує. Відвідала Москву, Грузію, Білорусію, багато міст України. Не лише для себе, а щоб потім розповісти своїм слухачам.

Спадає вечір на землю. Валя, дочка, що ходить у перший клас, розгортає книжку. Чоловік, Василь, механізатор, кукурудзовод колгоспу імені Леніна, читає журнал... Готується до весни, до посіву, а вона, захопивши конспекти, діаграми, вирухає до ленінської кімнати, де її чекає юна, молодь. З єдиною думою, щоб у юні не було пересіву...

М. СТОЯН.

с. Каніж
Новомиргородського району.

ЩОБ НЕ БУЛО ПЕРЕСІВУ

віку, комсомолец чи комуніст. Через два тижні листоноша приніс відповідь.

«Дорогі друзі! Мій брат Коля Краснов закінчив сім класів. Учився добре, був дисциплінований і надзвичайно скромний. Як ішла війна, влітку він працював у колгоспі, потім вступив у ремісничу училище, а в 1943 року його призвали до лав Радянської Армії. У 1944 році ми одержали повідомлення, що він пропав без вісті... Коли прибув ваш лист, зібралася вся вулиця, все село. Колю ніхто не забув, всі згадували, як він учився в школі, як хлопчиком разом з старими трудився у полі. Був він комсомольцем, рано загинув — у 18 років. Нам усім його жаль. Та ми гордимось, що він воював за Вітчизну, за визволення й нашого села. Посилаємо його фото...

КРАСНОВ О. М.

І на них глянув Коля своїми юнацькими очима, Коля Краснов, що загинув у свої неповні вісімнадцять літ з такими ж очима, як у них, такий же юний, як і вони, з таким же комсомольським контком, як у них. Не фотографія переходила з рук у руки — Коля зупинявся біля кожного з них.

слідопити писали рідним молодшого лейтенанта, що їхній син, визволяючи село, загинув, як герой.

Минув тиждень, другий. А на третій у школу принесли посилку. Розкрили її, а там — запашні лимони, мандарини, гравати. Білі і лист, а в ньому: «Я живий! Я живий, мої добрі, дорогі друзі!» Писав І. А. Тугуші, той самий колишній молодший лейтенант, комуніст, тепер учитель!

Весною він приїхав у село і його вітали, як найдорожчого гостя!..

НЕ КИДАЄ Ніна Кирилівна з своїми гуртківцями — слухачами й іншого пошуку. Цього року вона веде гурток «Бесіди про партію». Вивчення історії партії Ніна Кирилівна завжди поєднує з історією рідного села. Це ж тут у 1918 році спалахнуло Канізьке повстання проти австро-німецьких окупантів, повстанці відстоювали Радянську владу, велику правду Леніна. Комсомольці зустрілись з живими учасниками повстання

С. З. Гончаром, М. Я. Даниловим, Я. Г. Гуслигим.

ЗАГОРІВСЬ, запалав ще один «Вогник». До нього готувались довго, заздалегідь. На видних місцях забили оголошення, запрошуючи на вечір, бо там розглядатиметься лише одне запитання, бо там юнї зверталися до старшого покоління: «Порадьте, ким бути?» Хвилювалася і Ніна Кирилівна. Хвилювалася й боялася, щоб не вийшов «Вогник» без вогню сірим, нудним.

Тон змінив Микола Піддубний, агроном колгоспу:

— У мене ніщо освіти, диплом. Але скажу вам, що й без них я вернувся б у поле. Я міг би розповісти вам дуже багато. Що професія хлібороба важлива, потрібна, одна із найстародавніших і найкращих у світі — ми ж даємо хліб людям. Але я вам розповім про пересів, ой, як я не люблю його... Я теж людина, і як людина скажу вам — хороще в полі! Не в книжках, не в кінофільмах — я сам, розумієте, сам зустрічав сідх гонця, бачу обмалювання від роси колоски пшениці. І скажу вам ще одне — хоч і гарно в полі, але важко, ой і важко. І мені, і моїм товаришам. На холодних вітрах, на морозах, на печучому сонці. Виростити отакій обмалюванні колосок ніколи не легко.

Він вийняв з кишені бережно загорнутий в білий лист паперу колосок пшениці.

І сталося диво — всі побачили червоний, сонячний ранок, і сині хмари, і грози, і росу на стеблах.

„Я БУДУ ВІЧНО ЖИТИ...“

ДО 100-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Незабаром, 25 лютого, прогресивне людство відзначить 100-річчя від дня народження геніальної дочки українського народу Лесі Українки. Визначна поетеса вписала вагому сторінку в розвиток української літератури. Характерним для поетеси була лірична поезія, глибоко філософські драматичні твори, блискучі публіцистичні і літературно-критичні статті. Поетеса-революціонерка залишила нам безсмертну спадщину, яка входить до загальнолюдського вклада не лише в скарбницю української літератури, літератури народів СРСР, а й в скарбницю світової культури. І. Я. Франко писав: «Україна, на наш погляд, ніколи не мала поета, щоб міг сякно і різносторонністю свого таланту зрівнятися з Лесею Українкою».

Леся Українка — літературний псевдонім Косач-Квітки Марії Петрівни. Виникнення цього псевдоніму пов'язано з таким випадком. Восени 1884 року, коли родина Косачів мешкала в с. Колодязному, глухому польському селі, тринадцятилітня Леся відслала свої перші вірші до львівського журналу «Зоря». Потрібно було взяти псевдонім, бо одночасно пропонували видавцеві свої твори і Михайлик, брат Лесі. Це питання порушив Михайлик, який твердив, що незручно одночасно з'являтися на сторінках журналу двома Косачами. Тоді мати запропонувала дати псевдонім Михайлу Обачиний, якщо він такий обережний, а Лесі — Українка, тому що вона автор з України.

Так в останніх номерах журналу «Зоря» за підписом «Леся Українка» вийшли поезії «Конна-

лія», «Сафо», «Любка». Так з'явився ім'я поетеси, що є окрасою нашої літератури.

За роки Радянської влади багато зроблено для увічнення пам'яті Лесі Українки. Садіба Косачів-Українок перетворена в літературно-меморіальний музей. Тут два пам'ятники-бюсти — у самій садібі. У с. Колодязному в д. д. меморіальні будинки. В одному з них жили батьки, а в другому, який називали «білий будинок», працювала Леся. Ім'ям Лесі названо і перший навчальний заклад на Волині — Луцький державний педагогічний інститут. В Луцькому міському парку, який носить ім'я поетеси, стоїть пам'ятник Лесі Українці, на якому зроблено напис:

«Ні, я жила, я буду вічно жити, Я в серці маю те, що не вмирає!» Ім'я Лесі носить багато вулиць, бібліотек, вулиць слави дочки українського народу. В 1962 році в м. Києві відкрито літературно-меморіальний музей. В зв'язку з наближенням знаменної дати — 100-річчя з дня народження в м. Києві, Новоград-Волинську, Луцьку та селі Колодязному планують побудувати пам'ятники Лесі Українці.

В. ЄФІМОВ,

консультант обласного Товариства охорони пам'яток історії та культури.

Минув рік — другий, і ці хлопці одягнули військову шинель. А поки що їх називають юнариями.

На з'їзді у чергове заняття початкової військової підготовки в десятому класі Кіровоградської СШ № 34 веде капітан у відставці І. М. БІЛОКОНЬ.

Фото М. ТЕРІАВСЬКОГО.

ПРИЗЕР — „СПІРАЛЬНИЙ АНКЕР“

● ПІДСУМКИ КОНКУРСУ ЛЮБИТЕЛЬСЬКИХ КІНОФІЛЬМІВ

На конкурс було представлено три десятки робіт. На заключному огляді-конкурсі присутні мали змогу урочисто відзначити переможців.

Жюрі на чолі з головою республіканської комісії по роботі з кіноматографом Комітету по кінематографії при Раді Міністрів УРСР О. О. Панкратовим першу премію присудило фільму Світловодського Палацу культури імені В. І. Леніна «Спиральний анкер». В. Ключев, його автор, зумів розповісти про роботу Світловодського заводу залізобетонних конструкцій, про творчу працю робітників, які займаються точними металевими втулками для кріплення арматури використали спіральні, чим досягли значної економії коштів. В цілому фільм технічний, але глядач дивився його з великою цікавістю.

Друга премія присуджена картині В. Рощі з Світловодська «Спасибі, романтики», що розповідає про двох молодих людей, які познайомилися на березі річки, в таборі відпочинку. Стрічка без дидактичного супроводу, має лише музичний фон, відзначається операторською майстерністю, владними художніми засобами зображення. Вона вже демонструвалася Кіровоградською студією телебачення і тому знайома глядачам.

Дві треті премії жюрі

присудило видовій кінострічці кіностудії райенергоуправління (м. Олександрія) «Чорноморські етюди» та фільму «День ювілейного року» — тієї ж кіностудії. В першій С. Пушко та В. Семенюк розповідають про літній відпочинок на південному березі Криму, про красу південної природи. Другий — розповідь про працю та відпочинок колективу бандківської брикетної фабрики.

Учасники конкурсу з цікавістю проглядали фільм «На землі Баштанської республіки», створений в Будинку культури Олександрійського райенергоуправління. Він розповідає про постановку та успіх у глядачів п'єси Юрія Яновського «Дума про Бритаку». Чудовий текст, хороша диалогіка, майстерна побудова фільму захопили присутніх. І хоч іде розповідь про літа минулі, ясно відчувається зв'язок часів, духова близькість радянських людей з учасниками півстання.

Варто відзначити також кінофільм студії «Промінь» Кіровоградського клубу держторгівлі про працю та відпочинок працівників торгівлі.

Стислий, небагатослівний текст, вдало прочитаний, майстерно підібрана музика, що досить вдало синхронізується із зображен-

ням. В любительському кіно це ще не легке завдання.

Рівень самодільного кіно за останній час зріс. Це підтвердив проведений конкурс аматорських фільмів. Але він же показав, що кінолюбительська робота не доведена ще до високого рівня. Багато фільмів не позбавлені недоліків. Скажімо, якщо мова йде про своє підприємство, то фільму надто не ускладнюється: розповідь про завод чи шахту — праця на виробництві — відпочинок — святкова демонстрація. Виняток становить хіба що фільм «Спиральний анкер». Деякі фільми «хворіють» надмірною тривалістю кадрів, що власне надає хорроному кольоровому фільму аматорської кіностудії педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна «Хутір Надія». Що не всі творчі кінолюбители мають досконалий музичний супровід. Та й диалогіка підбирається інколи не зовсім вдало.

Обласна рада профспілок Кіровоградська студія телебачення та обласний клуб кінофотоаматорів, які організували цей конкурс, зробили велику і корисну роботу. Адже конкурс не лише визначив сильніших аматорів, а й став школою для всіх планувальників самодільного екрану.

М. БІДЕНКО,
м. Кіровоград.

ПРИЙШЛИ У ГОСТІ ДРУГАРИ

Теплою і незабутньою була зустріч учасників ансамблю пісні і танцю Будинку культури профтехосвіти з курсантами ШВВП, які приїхали до Кіровограда з Народної Республіки Болгарії.

Гостям про історію ансамблю, про роботу його учасників над новими піснями, підготовку до зустрічі XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КП України розповідав художній керівник Будинку культури Н. В. Волинський. Курсант Еміль Зеранов розповів культурним гостям про свою соціальну Болгарію.

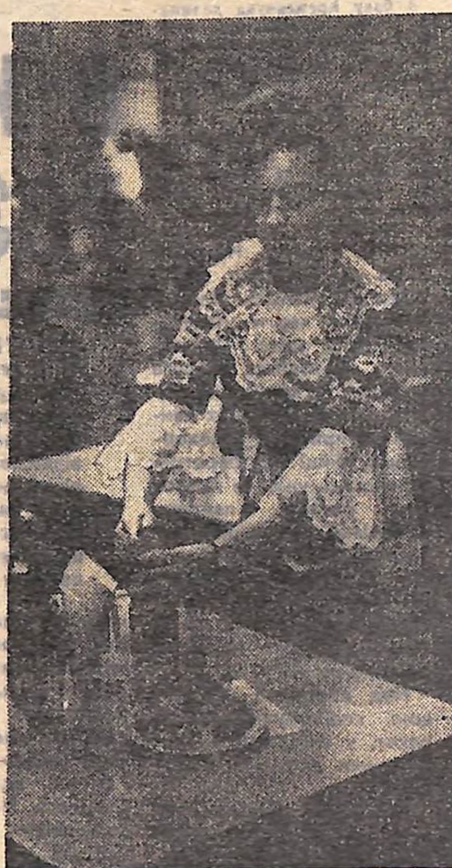
Гостинні господарі вручили друзям українські сувеніри та подарували болгарські, українські, російські народні пісні. В концерті взяли участь також і гості.

На зустріч закінчилися піснями «Підмосковні вечори», яку виконали всі учасники.

О. ПОРКУЯН,
методист Будинку культури профтехосвіти.

На фото: вальс дружби (горі). Курсант Е. Зеранов (низу). Сміливі наші в Кіровограді. (справа).

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

Леонід ТЕНДЮК

(Продовження. Початок в газетах за 19, 21, 23 січня та 2, 4, 6, 9, 11, 13, 16, 18 лютого).

— Отут і зупинимось, — показав Віктор Филипович.

Біля протоки Десятого Градуса, що розділяла Нікобарські й Андаманські острови, позначка: «Витязь», СРСР, 4198 м.

— Що це? — запитав я.

— Кілька років тому, — відповів Канев, — в цьому районі виявлено підводний хребет Меридіального напрямку, а також найбільшу западину Андаманського моря, названу іменем «Витязя». Тепер цікаво дізнатись, як далеко на північ продовжується той хребет і чи з'єднується він із материковими схилами Індокитаю.

Підводні западини, гори... Вчений говорив про них, як про щось відоме й зрозуміле, ніби йдеться не про загадковий світ, а про землю, яку він, учений, мацає власноруч, сходив своїми ногами.

— Щоб розв'язати проблему походження великої кулі і океану на ній, та відповісти на низку інших питань, слід насамперед зазирнути під океанське дно, виснажити, що там, — і продовжив: — Ми знаємо: земля кора, якщо її розрізати по вертикалі, має шарувату будову: зверху осадковий, всередині графітний і внизу базальтовий шари. Така загальна схема будови земної кори. Але під морями й океанами кора трохи інша: там немає графітного, а зразу йде покритий осадковими товщами, базальтовий шар. І, отже, кора там набагато товща, що дає змогу проникнути в її теребини.

Загін тектоніки не дав часу, він приступив до роботи з першого ж дня. Ще в Японському та Південно-Китайському морях, коли інші розкачувалися, ми безперервно проміряли глибини. Одержані дані істотно доповнили уявлення про рельєф тих морів, зокрема, в Південно-Китайському зафіксовано кілька невідомих раніш підводних з чотирьох-дометровими вершинами гір, виявлено й інше: у котловинах того моря плоскі, там звані акумулятивні рівнини весь час розростаються й ширшають.

У Бенгальській затоці ми хочемо простежити також підводні котловини, розвитою яких, гадаємо, в прямій залежності від суспензійних потоків — мулу, що його несуть Ганг і Брахмапутра. Крім вивчення рельєфу дна, виробуємо прилади для спостереження за тепловим

потоким, що йде з глибин землі та апартуру, з допомогою якої «засікаються» придонні морські течії.

ЧОРНА ВОДА

Немов живе срібло: натискаючись один на одного, стрімкі потоки бурунись, виблискуючи під сонцем мерехтливо.

«Чорна вода», — пригадав я слова Канева, і лише тепер здивувався: чому така казковість зветься чорною? А чи не краще назвати срібною? Та на моє запитання ніхто з матросів не відповів.

— Андамани! — закричали вони.
— Ура, тера інкогніто! — обізвелись мотористи, вилазячи із свого «підземелля».

— А які ліси, гори які!
Я попросив у Миколи Івановича бінокль, навів відстань. Андамани лежали, як на долоні.

Неозброєне око бачило один суцільний суходіл, та островів було безліч. У саме небо височіли гори, одна вища другої — руді, скелясті, з кучерями диму вгорі та потоками застиглої магми по схилах.

Казкової зваби картина відкривалася зору: білопінний вінець прибою обривав берег, вузька, всипана грайливими сонячними перлюстками протока, тяглася між кожним островцем. Ліси підступали впритул до води — з-поміж хащ вирізнялися дерева-велетні, і нагадували вгрузлі в намул слонячі ноги. Клубочився туман, синювата імла висла в міжгір'ї. Блискотливим сльвом палахкотіло море. Таке лиш у ві сні може привидитись — вабливе, незнане. І я, зачарований побаченням, не втримався од вигуку:

— Райський куточок!
Іронічна посмішка майнула на обличчі гідрографа.

— Райський!
— Угу-м... І райський, і казковий! — підтвердив я.

...Коли повернувся додому, розповім, як то життя мене вчили, та як розвивалась романтична омана, бо ж не раз ловився на гачок лжекраси, як от і з цими Андаманами.

Ось що я довідався про них.

З дощ. Андамани — чотири великих і двісті менших островів і скель. Іх знають з Чорного моря. В Європі про них дізнались від Марко Поло, але освоювались землі значно пізніше. На островах архієпископ порані м'яса викалки, клімат вологий, обмат, прісної води: людей косить лихоманка. Єдині мешканці багатьох островів — пашки, затокі кишат крокодилами та отруйною, хижкою рибою — барракудами, муренами тощо.

З розповіді Миколи Івановича. «Тепер зрозумів, що то за райський куточок! — взявши у мене логію, запитав він. — Але й це ще не все, хлопче! Морські довідники згадують лиш те, що стосується навігації, — інше їх не цікавить. Та навіть у географічних книгах не знайдеш відомостей про Андамани, бо острови з давніх-давен оповиті таємницею, не доступні людям... Правда, мені дещо вдалося дізнатися про них.

Під час одного з рейсів «Витязя», коли ми відвідали Мадрас, я познайомився з індійським топографом. Той складав карту Андаман і тривалий час на них жив.

— Якщо десь є пекло, — казав він, — то воно на Андаманах, у цих клятих Чорних водах».

(Далі буде).

НА заводі «Червона зірка» близько 10 років працює відділення Товариства радянсько-болгарської дружби. Воно проводить цікаву, змістовну роботу по зміцненню дружних зв'язків червонозорівців з колективом Толбухівського машинобудівного заводу «Маяк» і членами кооперативу імені Стойка Георгієва.

У народному музеї історії заводу є куточок радянсько-болгарської дружби. Тут зберігаються подарунки болгарських друзів, листи із соціальної Добруджі. Фотоальбом надісланий толбухівськими машинобудівниками, розповідає про організацію праці на заводі «Маяк», його кращих людей, побут і відпочинок болгарських трудивників. В іншому фотоальбомі зібрано багато матеріалів про відвідування червонозорівців сільськогосподарського кооперативу імені Стойка Георгієва в селі Ловчанці. З якою теплотою і сердечністю зустрічали болгари своїх друзів-червонозорівців! У складі цієї делегації був і заводський самодільний художник Г. Гіренко. Він написав великий портрет Стойка Георгієва, ім'я якого носить кооператив.

Майже щороку на завод «Червона зірка» приїждять делегації з братньої Болгарії. Тут вони знайомляться з організацією виробництва, вивчають досвід передових бригад, змін, займаються з ниховою роботою, яку проводять на підприємстві партійна, профспілкова, комсомольська організації.

Влітку 1970 року до червонозорівців приїздив головний конструктор заводу «Будущість» із міста Чирпан Мачев Цветан. Він побував у багатьох

цехах «Червоної зірки», вивчав досвід впровадження наукової організації праці, роботу конструкторського бюро по створенню нових посівних машин: підвищення робочих швидкостей, уніфікацію сівалок, заміну металевих вузлів полімерними. І такий інтерес зрозумілий, бо сівалки з

між радянською і болгарською молоддю. В одному з листів на адресу комітету комсомолу заводу «Червона зірка» комсомольці заводу «Маяк» писали: «Ми вчимося на великому досвіді радянської молоді, на досягненнях Країни Рад. Дозвольте і надалі розраховувати на ваш

«МАЯК» І ЧЕРВОНОЗОРИВЦІ

маркою заводу «Червона зірка» працюють і в багатьох кооперативах Народної Республіки Болгарії. Тільки за останні п'ять років завод надіслав до братньої країни 2141 сівалку та запасних частин на 64 тисячі карбованців. «Ваші сівалки, — кажуть болгарські друзі, — є для наших ланях зерна дружби».

У цехах заводу «Червона зірка» працюють електронавантажувачі, оленжані із Болгарії.

Широкого розмаху набула культурна зв'язка. У містечках і селах Толбухівського округу діють побуватим з концертами заслужена хорово капела УРСР заводського Палацу культури імені Жовтня. Виступи самодільних артистів з степового міста України перетворюються у велике свято дружби і братерської солідарності радянського і болгарського народів.

На все життя запам'яталися червонозорівцям концерти у нашому місті Толбухівської хорової капели «Добруджанські звуки» під керівництвом заслуженого діяча мистецтв Болгарії Медликарлова.

З кожним роком дедалі міцніють зв'язки дружби

великий досвід і вашу допомогу, наші дорогі друзі. Розкажіть про досвід комсомольської роботи, про трудове життя заводської молоді».

У листі-відповіді молоді червонозорівці розповіли болгарським друзям про рух молоді за комуністичну працю, роботу ради молодих спеціалістів, штабів і постів «Комсомольського прожектора», про огляди технічної творчості, соціалістичне змагання під девізом «Жодного відсталого поруч».

Правління обласного відділення Товариства радянсько-болгарської дружби, завод «Червона зірка» та обласне управління по пресі щойно видали плакат «Дружба бо ми здружені». Його автори В. Зінченко, В. Дядюк. Вміле художнє оформлення зробив художник М. Добродієв. На високому поліграфічному рівні видрукувала плакат обласна друкарня імені Г. М. Димитрова.

П. ДМИТРЕНКО,
м. Кіровоград.

1.

Наприкінці вересня для розвитку наступу на Кременчуцькому напрямку Ставка передала 37-у армію в розпорядження командуючого військами Степового фронту. На плечах відступального ворога армія повинна була форсувати Дніпро і захопити плацдарм на його західній березі.

Добути дані про систему оборони противника доручалось розвідувальній групі, очолюваній помікомандира Михайлом Панаріном. Бойове завдання ставив командир дивізії полковник Огородов.

З боку Кременчука докидало глухе вугуркування артилерійської канонади. Човен з розвідгрупою відчалив від берега. На середній ріці — спалах ракет. Застрочив кулемет.

Західний берег насувався чорною глибою. Панарін першим височів над мілією. Човен сховали в густому чагарнику: сліди зарівняли.

Панарін з міношумом поповз уперед. Наткнувшись на бруствер, спустився до траншеї. Нікого. Кулеметні черги спалахували десь зліва. Порожньою виявилась і друга траншея. Глянув на годинник: без кількох хвилин чотири. Час і повертатись, бійці під берегом зачекалились уже. Та праворуч раптом з'явилися гітлерівці. Старшина натиснув на спусковий...

З документами вбитих і одним, що підняв руки, Панарін кинувся до своїх. Розвідники вже поспішали на допомогу.

Над ворожою обороною спалахнули десятки ракет, у невідомість застрічили автомати й кулемети.

Командир розвідки дивізії гвардії майор Назаров стурбовано доповідав команді про стрілянину на протилежному березі.

— Інформуйте через кожні десять хвилин! — наказав той. І дізнавшись про повернення, сам приїхав у підрозділ.

— Оце спасибі! — обійняв Панаріна. І, повернувшись до Назарова:

— Пиши подання про нагородження: Панаріна — до звання Героя, останніх — до орденів.

2.

А ЛІВІШЕ від групи Панаріна таке саме завдання виконували розвідники старшого сержанта Борискіна. Три доби провели вони у ворожому тилу, добре вивчивши систему оборони, багато побачивши. Та «язика» взяти не вдалось.

А комдив кілька разів наголосив:

— Приведіть «язика», і обов'язково офіцера. Обов'язково — офіцера! Старший сержант і сам добре розумів необхідність захоплення офіцера: до Дніпра підходили свіжі частини, німці перегруповувались. Детальні подробиці про сили і наміри, чисельність нових частин міг дати лише офіцер.

... Десь далеко пригашено урукотлан мотори. Настій був у кожного — кращого не знайти! Напручуд тиха вечірня пора.

— Чувте? — нашіроковився раптом Егор Чесноков. І прошепотів:

— Машини!

Борискін обмірковував план дій.

А коли офіцера в машині немає? Даремний гамір? Користь? — проголос розмірковував. І вирішив остаточно: — Грузову пропустимо, на легкову нападаємо. Зрозуміло?

До розвідників наближався автобус. Очевидно, штабний.

Коли до автобуса залишилось метрів п'ятнадцять, Чесноков жбурнув «лимонку». Вибух. Автобус круто звернув до кювета.

Борискін, про всяк випадок, кинув у вікно ще одну гранату. Стогін. Крики. Жбурнув ще одну, але,

асе, — розвідати висоту. Штурм висоти командир доручив роті старшого лейтенанта Чувєва. Він вважав, що треба

ЛЮДИ
З КРАЇНИ
МУЖНОСТІ

Володимир ЧАБАНЕНКО

ВИСОТА
РОЗВІДНИКІВ

СТОГНЕ пісню козацька могила, пісню журну і величальну, вічну і величну.

1943 року могила наречена була висотою і на командирських картах позначена цифрою 177,0. Безіменна могила стала «висотою гвардійців-розвідників». Висоти з такою назвою не віднайти ні на жодній географічній карті, хоч назва ця навично вкарбована в серця і пам'ять воїнів 110-ї гвардійської стрілецької дивізії, на чимому наступальному шляху раптово виростає вона, висота, поблизу села Куцеволівки Онуфріївського району.

Чекати з запалу не висмикнув. Цей прийом старший сержант застосовував не раз, і завжди з успіхом. Розрахунок і цього разу виявився правильним. Живі очікуватимуть вибуху, їм не здогадатись до більшого. На землі покотом лежав добрий десяток німців. Борискін витяг з-під переднього сидіння смертельно блідого обер-лейтенанта, передав його Чеснокову і Павлу Козубу. Захопив там же великий жовтий портфель. Вся операція була здійснена розвідниками протягом п'яти хвилин.

На нашому березі до човна підбіг майор Назаров. В розжарілій хаті розвідників зустріли старшина Панарін і старший сержант Віктор Леонов.

... А на сьвітанку, по шліху, прокладеному розвідниками, після артилерійської вогневої точки, вказаних пологими частини 110-ї гвардійської стрілецької дивізії почали форсування Дніпра.

До речі, обер-лейтенант, захоплений групою Борискіна, як виявилось, був начальником секретної частини нової прибулої дивізії. Його слова якраз підтверджували вміст портфеля жовтого портфеля. Дійсно, що сміливо шастить у всьому...

3.

КІЛЬКА разів висота 177,0 переходила з рук у руки. Гвардійці, вивчивши ворога з першої і другої ліній укріплень, зустріли перед третьою. На висоті 177,0 зосереджено було численні вогневі засоби.

П'ять діб через Дніпро переправлялись батальйони, артилерія, боєприпаси, перегруповувались свіжі сили. Складне завдання постало перед дивізійною ротою розвідки: встановити характер оборони ворога. Та перш за

захопити її до початку загального наступу. І по-розвідницькому: різними шляхами проникнути у ворожу оборону, паралізувати її рішучою атакою оволодіти найважливішими позиціями. На допомогу розвідникам виділено взвод автоматників гвардії лейтенанта Ковбасенка.

Увечері 8 жовтня гітлерівці кинули в атаку свіжі сили і знову оволоділи висотою. Настала ніч з 8 на 9 жовтня, ніч рятунку слави розвідників. Рушили у темряві.

Головний взвод, підсилений автоматниками, вів гвардії сержант Чесноков. Захопивши першу траншею, розвідники кинулись до другої, потім — до гармат.

Але бій лише починався. Новий наступ. Гітлерівці так і не вдалось повернути висоту, яку в тому ж бою, 9 жовтня 1943 року, нарекли «Висотою розвідників».

Та радість перемоги затмарила смерть молодого розвідника Павла Кузуба. Як виявилось пізніше, це він примусив замовкнути ворожий кулемет, що загрозив раптом і бив по флангу стрілецького батальйону. Примусив замовкнути цинку власного життя, кинувшись на амбразуру і закривши її своїм тілом.

Вранці розвідники поховали. Гвардії старший сержант Борискін на дошці від снарядного ящика зробив напис:

«ГВАРДІЯ РЯДОВИЙ ПАВЛО СТЕПАНОВИЧ КУЗУБ, 1924 РОКУ НАРОДЖЕННЯ, ЗІ СТАНЦІ ПЕТРОВСЬКОЇ КРАСНОДАРСЬКОГО КРАЮ, ЧЛЕН ВЛКСМ, ГЕРОЙСЬКИ ЗАГИНУВ 9 ЖОВТНЯ 1943 РОКУ».

Мовчки стояли над свіжою могилкою друзі-розвідники, не підозрюючи в цю хвилину, що ось так само, скорботно мовчати-муть вони і над могилою старшини Панаріна у Знам'янці, над могилою, видобаною у грудневій землі, а ще через рік, у грудні 1944 року, вже за кордоном, ховатимуть сержанта Леонова.

Дивізія пішла далі, на Захід. А в Куцеволівці залишилась могила та червоноармійська газета з віршем про Героя:

Давно ли із станиці даліней
У гудобі Кубань-реки
Кузуба — молодого парня —
В бой провожали старики?
Давно ли, сына провожали,
Ему приказывала мать —
За жизнь и честь родного края,

Как подобает, постоять.
Он подвиг совершил,
Не дрогнув,
Когда, шагнувши напрямик,
Горячим телом, грудью,
Провью
Он к долоту вражескому
Приник!

За подвиг при форсуванні Дніпра, за сміливі дії у ворожому тилу по захопленню цінних відомостей, за відвагу, мужність і героїзм при штурмі висоти 177,0 Указом Президії Верховної Ради Союзу РСР від 22 лютого 1944 року гвардії старшому сержанту Борискіну Анатолію Васильовичу, гвардії старшому сержанту Леонову Віктору Петровичу, гвардії сержанту Чеснокову Егору Олександровичу присвоєно звання Героїв Радянського Союзу. Посмертно удостоєні цього звання і гвардії старшина Панарін Михайло Петрович та гвардії рядовий Кузуб Павло Степанович.

НА СТОРІНКАХ своєї «Молодий комунар» розповідає уже про подвиг Павла Кузуба, тому розповімо про його друзів-розвідників.

Борискін Анатолій Васильович. Народився 1919 року в селі Новоелізарово Північного району Новосибірської області. В кінці війни, в 1944 році, його направили на навчання до військового училища. Не дало змоги закінчити його. Борискін демобілізувався. Повернувшись до рідного Сибіру, зараз працює заступником директора загальної контори Кузбасівської райспоживспілки.

Леонов Віктор Петрович Народився 1924 року в Алібайрамлинському районі Азербайджанської РСР. З боями пройшов асію Кіровоградщини. Загинув у грудні 1944 року.

Панарін Михайло Петрович. Народився 7 листопада 1918 року в селі Крим-Сарай Татарської АРСР. З 1922 року жив у Сибіру. У 1939 році пішов служити на Тихоокеанський флот, згодом його перевели у розвідку. На фронті — з вересня 1943 року. Загинув при звільненні м. Знам'янка, так і не дізнавшись, що він — Герой Радянського Союзу, а за мужність, виявлену в боях за Знам'янку, нагороджений орденом Червоного Прапора.

Чесноков Егор Олександрович. Народився 19 квітня 1915 року в селі Нова Чигла Таловського району, Воронежської області. Працював у колгоспі. В 1937 році покликаний до Радянської Армії. Служив у військах внутрішньої охорони і на прикордонній заставі. На фронті — з листопада 1942 року, у травні 1943 року прийнятий до лав КіпрС. По закінченні курсів — командир танкового взводу. Зараз живе і працює в селі Тишанці Таловського району Воронезької області.

Клавдія

БАШЛИКОВА

Пам'ять

А в Посуді
дівчина Марина
із кринички
зупинилась пісня,
а на трави —
гріва, мов стежина,
а по стежці —
думочка Іванова:
«Дівчино, голубонько
почекай мене,
лише не пізно —
руськая...»

В життя,
що бралося песнями,
ажилася куля
поміж брів —
упали руки
перевеслами
на живню
недожитих днів...

Ходить дощечка по кімнаті,
Синьою моя мудрість,
Починає мене питати:
«А що зайчик їсть?
І чого то вітер віє
Над тополями, понад
якотою?»
І дивиться, і радіє,
Що про все це я вже знаю,
«Маме, маме, сюди,
мерещі!»

Ой, купую соколи
У любистку, м'яті...
Рости дужим, мов земля,
Наче жб кристалів.
Буде сонце — дозрівай
Колосом на ниві,
Колн битва — виривай
У полки сміливі.

Раптом стану в
песню
над колиською сонця,
Навіплю
на тополя зелену
недошок
білих троянд.
Хлюпну тхіт
з порита
хмар.
сміт. Балахівка
Петрівського району.

тридцять весел
ладу до тебе я...
Облаком
зупинилась пісня.
А Марині —
Як у світі жити?
Лежати пале,
моя Іванова долоня,
а по ній літа
біжить веселим злитом
і приходить зима
на дівочі сироти.

Дубами
зупинилась
поги серед життя,
притихли небом
очі партизана.
А куля —
пролітає крізь літа промчів,
вирає в серці мамині,
щороно.

(Держить дощечку
фотокартку)
А чому це длаусь молодий
Від мого татка?...
(Тридцять років
фотокартку,
На ній війн з орденами...),
Заховай, життя,
запитує дів
Бо від них плачуть мамині.

А а стану край села,
У журбу аберуся —
В земля корнем вусту,
А тебе джидуся!...
Ой, купую соколи
У любистку, м'яті...
А накурку цвітє земля,
Неселаясь хати.

хмаронки русі
Засміються
по липовій
окрузі...
Вийду з сонечком —
первистком,
зупинюся за хатою —
світ заплаче любистком,
чорноріччям,
м'ятю.

„СІВА Ч“ ЗАПРОШУЄ

Заграти о 16 годінні в приміщенні бібліотеки ім. Г. Шевченка відбудеться

чергове засідання молодіжної літературної студії «Сіва Ч».

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 21 ЛЮТОГО, ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Радіо гімнастика для дітей. (М). 9.15 — Новини. (М). 9.30 — Для школярів «Будильник». (М). 10.00 — Музичний кіоск. (М). 10.30 — Програма Третього студії телебачення. (М). 11.30 — Кольорове телебачення. «Французький живопис другі половини XIX — початку XX століття. (М). 12.00 — Наша афіша. (К). 12.05 — До Дня Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. Концерт. (Одеса). 12.35 — Наша пошта. «Новий побут села». (К). 13.00 — Першість світу з спринтерського багатоборства. (ФРН). 14.30 — Тележурнал «Старт». (К). 15.15 — Тележурнал «Веселі старт». (Кіровоград). 15.45 — Мультифільм «Посеребрені рідні». (К). 16.00 — «Посеребрені рідні». «Крізь дні і ночі». (К). 16.30 — «Музичні зустрічі». (М). 17.00 — Легка атлетика. Традиційні міжнародні змагання в закритому приміщенні. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.05 — «Клуб кіномандриків». (М). 19.05 — «Від з'їзду до з'їзду». «Таланти твої, Україно». Зітвуть Запорізька і Черкаська області. (К). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — Кольорове телебачення. «Зустріч з Г. Великановою». (М). 21.45 — Першість світу з спринтерського багатоборства. (ФРН).

ПОНЕДІЛОК, 22 ЛЮТОГО, ПЕРША ПРОГРАМА. 17.05 — Республіканська фізико-математична школа. (К). 17.30 — Концерт, присвячений Дню Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. (М). 19.15 — Молодіжний програмний «Обрій». 19.55 — На зустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України. Прем'єра студії «Укртелефільм». «Кроки п'ятиріччя. IV серія. (К). 20.25 — Програма «Час». (М). 20.55 — Українське кольорове телебачення. Наші прем'єри. Л. Українка «Камінний господар». Телевізійна. В перерві — передача «Всенародна справа». Виступ першого секретаря Київського міського партії О. П. Ботвиніна і випуск телевізійних виступів. (К). 23.00 — До 53-х роковин Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. Виступ члена військової Ради Червонопрапорного Київського військового округу генерал-лейтенанта А. І. Бєлягіна.

матична школа. (К). 17.30 — Концерт, присвячений Дню Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. (М). 19.15 — Молодіжний програмний «Обрій». 19.55 — На зустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України. Прем'єра студії «Укртелефільм». «Кроки п'ятиріччя. IV серія. (К). 20.25 — Програма «Час». (М). 20.55 — Українське кольорове телебачення. Наші прем'єри. Л. Українка «Камінний господар». Телевізійна. В перерві — передача «Всенародна справа». Виступ першого секретаря Київського міського партії О. П. Ботвиніна і випуск телевізійних виступів. (К). 23.00 — До 53-х роковин Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. Виступ члена військової Ради Червонопрапорного Київського військового округу генерал-лейтенанта А. І. Бєлягіна.

ВІВТОРОК, 23 ЛЮТОГО, ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — «Запрошує концертна студія». (М). 12.10 — Художній фільм «Білада про содлату». (М). 13.35 — Телевізій. (К). 16.10 — Українське кольорове телебачення для дітей та юнацтва. «Тобі, Батьківщино». (К). 17.10 — Телевізій. (К). 17.30 — Ленінський університет міланови. (М). 18.00 — Програма передачі (Кіровоград). 19.05 — Для молоді Радянської Армії і Військово-Морського Флоту «Незламна і легендарна». (М). 19.30 — Концерт, присвячений Дню Радянської Армії і Військово-Морського Флоту (Київ). 19.05 — Кіножурнал. (Кіровоград). 19.15 — Чемпіонат СРСР з хокею. «СКА» (Ленінград) — «Спартак». (М). В перерві «Хроніка тижня». (Кіровоград). 21.15 — Програма «Час». (М). 21.45 — Телефільм «Колн говорити гарматі». (М). 22.25 — Телефільм. (Кіровоград). 23.35 — Концерт оркестру уzbekских народних інструментів. (Кіровоград). По закінченні — телевізій. (К).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ, м. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.